

961014-2

Poněkud neurčitý je Sokolův význam slova „fenomén“ (v jeho habilitační práci). Mluví o čase jako „jednom celkovém fenoménu“, ale zároveň záměrně „předvádí a připomíná“ „pokud možno celou šíři časových fenoménů“ (196). Když

už je třeba užít nějakého tradičního termínu, je třeba vymezit, v jakém smyslu se ho užívá. Fenomén je v zaběhaném chápání vždycky fenoménem (= jevem, vyjevováním) něčeho, co samo fenoménem není, anebo se zvrhá v pouhé na ničem nezaložené zdání, které pak musí být jako takové odhaleno a zbaveno váhy. Řekneme-li o čase, že to je fenomén, musíme také říci, co je to, co se takto - totiž jako čas - jeví, tj. čeho je jevem čili fenoménem. A pokud je tím jevícím se sám čas, pak o něm nemůžeme mluvit jako o fenoménu. Vždyť Sokol sám vzpomíná na Brentanovo zdůraznění, že „každé vědomí je vědomím něčeho“ (197-8); ve stejném či analogickém smyslu je nutně každý fenomén (jev) fenoménem něčeho, co samo fenoménem (jevem) není, nýbrž co se ve fenoménu (jevu) vyjevuje.

(Písek, 961014-2.)